

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVENEC 2010

Časopis Autorů Jičínska

Jelenlét

örökké lépteket hallok
a múltból a jövőbe
ez bizonyítja hogy jelen
vagyok
a jelenben

Imre Fuhl

46

Vážení čtenáři,

je červenec a 3. Jičínské poetické jaro je stále v našich vzpomínkách. Škoda že se setkání nemohli zúčastnit původně přihlášení přátelé z Maďarska. Jako náhradu přijměte alespoň ukázky z tvorby dnešního hosta Imricha Fuhla, redaktora slovensky psaných Ľudových novin, ktoré vychádzajú v Maďarsku. Ačkoliv nepředpokládám, že vy umíte maďarsky (ani já nerozumím ani slovo z úvodní básně Jelenlét), jen pro zajímavost uvádím několik básní v tomto jazyce, ačkoliv Imrich píše pochopitelně i slovensky.

Letošní rok je i rokem 20. výročí spolku LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně, a tak vám servíruji krátké ukázky tvorby bývalých členů spolku

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Imrich Fuhl

– Černobiela mozaika (3 - 6)

Tvorba bývalých členů LiSu
(11-14)

HOST ČAJE:

Imrich Fuhl sa narodil 25. novembra 1961 v Mlynkoch

(Pilisszentkereszt, Maďarsko). Maturoval na budapeštianskom slovenskom gymnáziu a absolvoval odbor žurnalistiky na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Od r. 1983 pracuje ako redaktor (v rokoch 1991-92, resp. v r. 2002-07 šéfredaktor) týždenníka Slovákov v Maďarsku Ľudové noviny. Je zakladateľom slovenského internetového novínarstva v Maďarsku, tvorcom denne aktualizovaného internetového portálu www.luno.hu, ktorý založil r. 2004. I. Fuhl básne a krátke prózy začal uverejňovať ako gymnazista, a to ako vo svojom slovenskom materinskom jazyku, tak aj v maďarčine. Je spoluautorom viacerých antológií a redaktorom mnohých publikácií, doteraz vydal tri samostatné dvojjazyčné zbierky básní. Prekvapujúco novým spôsobom spracúva také tradičné témy, ako napríklad demokracia, národnostné bytie, pravda a láska. Svoje myšlienky, city a pocity o súčasnom zložitom, protirečivom svete - nezastavujúc sa ani pred experimentovaním s umeleckými formami - snaží sa sprostredkovať bez

pátosu a fráz. Najmä ako textár sa venuje aj rockovej hudbe, dlhé roky viedol dvojjazyčnú rockovú skupinu AGR± a slovenskú vokálno-inštrumentálnu formáciu Negatív. V posledných rokoch v Slovákmi obývaných lokalitách Maďarska s priaznivým diváckym ohlasom sa uskutočnili výstavy jeho digitálnych fotografií. Citlivé ponímanie každodenných udalostí dokáže prostredníctvom fotoobjektívu povzniesť na poetickú úroveň.

ČIERNOBIELA MOZAIKA
aneb FEKETE-FEHÉR
MOZAIK

Imricha Fuhla

Neprebudíme sa

nepočuť už tikot
 hodínok prírody
 zahlušené hluky
 naše hlasy onemené
 v hĺbke podstaty
 darmo boli časy boli
 nebolí nás už ani to
 že aj teraz sú iné
 iní s inými inak

a my sme aj nie sme
 tu sem tam stratení
 v bezradných snoch
 zostávame spať nespíaci
 s učičíkaným zajtrajškom
 oklamaní a sklamaní
 sami sebe neverní

nepomôže ani hromobitie
 pod našim Pilíšom
 môže sa divo blýskať
 hromozvod necitlivosti
 je v nás ak sme to ešte my
 svoje si vôbec nevnímame
 len omamný spánok nás teší
 nanútené klamstvá a nič
 iné už ani nechceme
 vlastné hniezdo predkov
 prepúšťame cudzím vtákom
 v tom bláznivom uletení
 oni sa nestratia a čo my
 naše duše tie už neožijú
 nevzlietame už ani v mysli
 nemáme nič len tie sny
 zastavený tikot zrkadlo
 zakryté vyhasnutými túžbami
 kráti sa čas strápnuje sa
 každý miznúci okamih
 slnko možno ešte vyjde
 ale v nás zostáva tma
 púčiky zakvitnú iným
 naša jar už pominula

nespasí svet ani seba
 zahryzneme si do jazyka
 v dobrovoľnom väzení

umelé
 ho spánku
 za
 svojich ani za
 boha

neprebudíme sa
 Mlynky, marec - apríl 2008

Slová, ktoré bolia

pozrime sa do zrkadla času
 privykajme na boľavú stratu
 ešte sme a predsa nie sme to my
 prečo si nosíme na trh slová
 naše slová ktoré nás tak bolia

minulosť plače o pomoc volá

srdce zranené duša je chorá
 stráca sa zmysel vykrváca žiaľ
 prečo si nosíme na trh slová
 naše slová ktoré nás tak bolia

zaslepovaním nám ukradli niť
 učili nás nevlastný život žiť
 ľahostajne nás hltá labyrint
 prečo si nosíme na trh slová
 naše slová ktoré nás tak bolia

keď nás len ticho spája s predkami
 a hluché mlčanie je pred nami
 prečo si chceme vlastnú smrť prežiť
 prečo si nosíme na trh slová
 naše slová ktoré nás tak bolia

Čoajked'akotakaked'nech

Slovná hnačka volebnej kampane

slová plynú
 ako rieky
 do mora
 rečníci sa
 len po sľuby
 ponoria
 povznesený
 do tej hĺbky
 prázdnych fráz
 čo nám to tu
 vyspevuje
 každý vták
 ?

bude ako nebolo
 nebolo tak bude
 bude aj keď nebolo
 nebolo nech bude
 bude bude a bude
 bolo ako bolo
 keď nebolo nech bude
 nech bude čo bolo
 ako bolo nebude
 bude bolo bude
 čo aj keď ako tak a keď nech
 nech keď a tak ako keď aj čo
 čoajked'akotakaked'nech
 nechked'atakakoked'ajčo
 !

Imrich Fuhl
 NEBÁSNICKÉ ANTIPOETICKÉ
 Z N A K Y S Y M B O L Y
 VYMIŠKOVANEJ STERILIZOVANEJ
 POČÍTAČOVEJ KOMPUTEROVEJ
 D O B Y E P O C H Y

Imrich Fuhl

Ukrižovanie

†	S	L	O	V	Á	K	†
	M	A	slo	M	A		
	G	v	G				
	Y	.	Y				
	A	?	A				
MAGYAR	s		RAYGAM				
slovák	O	l	O	ká	vols		
	R	o	R				
	S	v	S				
	Z	e	Z				
	Á	n	Á				
	G	č	G				
	M	i	M				
	m	a	-	n	m	a	-
	g	y	a	r	a	g	y
†	slovák	slovák	slovák	†			

Čiernobiela mozaika

z prameňov rozumu
 z naivnej hry citov
 skladám mozaiku minulosti
 a budúcnosti nášho (ne)bytia
 na dvoch stranách plátna
 maľujem osudy

nevinných picassovských holubíc
ktoré padajú z neba do blata
voľným rytmom reči
kráčam po podstatu
a spájam torzovité detaily
v dvojité celok krásnej nekrásky
tak ako je čierna
na bielom svedomí
dusí ma slovné zbrojenie dneška
útok obrana sebaoprenie
chudobná paleta
premárnených farieb
naše podvedomie sa vedome
hlási k odmlčaniu jazyka
a ja predsa spievam
naraz na dvoch miestach
dvojhlasne milujem a nadávam
nenávidím a zbožňujem ľudí
dvojmo žijem - píšem
svoj rozbitý život
do zdvojnásobenej čierne noci
sa vkráda žiara - nádej úsvitu

Banális történelmi lecke

észak dél kelet nyugat
fürkészhetetlen utak
csalafinta térképek
keveredett vér/képek

határtalan határok
törökök és tatárok
ugrofinnek germánok
angolszászok délszlávok

egymás nélkül mit sem ér
a száz féle-fajta nép
egyik nyelv mint a másik
szép de beszéljen más is

.....
.....

Jelenlét

örökké lépteket hallok
a múltból a jövőbe
ez bizonyítja hogy jelen vagyok
a jelenben

Rossz álom

szorongások
álmatlan álmok
rossz közérzet
mérgezett élet

lidércnyomás
háborús filmek
játékfegyver
célpont az ember

nagyfeszültség
gyilkoló légkör
gennyes tervek
aknázó tetvek

atommag-tudat
kettős hasadás
halálos tévedés
téves halál

TVORBA BÝVALÝCH ČLENŮ LiSU

NAĎA BALIHAROVÁ

Včera svlékal jsi mou košili
plnou smutku, plnou beznaděje.
Tvé dotyky mě odvěznily.
Prosím, dotýkej se mě.

Magnetické pole tvé skutečnosti
v mém nitru se násobilo
a vtékalo do morku mých kostí.
Prosím, dotýkej se mě.

Stále je nablízku chlad
a mezi tvé dotyky vstupuje.
Nenech mou duši ukřižovat.

Prosím.
Dotýkej se mě.

KATEŘINA BALIHAROVÁ

Svět před oponou
čte příliš rychle.
Začalo svítat
a mrzutí spáči
v košilích svých předků,
stali se diváky
vlastních osudů.

Miroslav HARCUBA

ČLOVĚK

To jsem já – člověk
na celé té zemi.

Jak na louce kvítí
mezi lidmi všemi.
Když nám slunce svítí,
potom dobře je mi.

Snad to každý vidí,
sám člověk nic neznamená
v společnosti lidí
je ta pravá cena.

MARTIN TŮMA

ROZMRZELÝ OBRAZ

Ještě několik zbylých tónů
pár zapomenutých melodií
a můj obraz s rámem větví mrtvých
stromů se začne rozpadat
v nic neříkající tahy štětce,
v barvu,
která začne tát.

A já v té bolesti
prostě musím vytrvat.

VLAĐKA MATĚJKOVÁ

VDAVEK CHTIVÁ

Prý mi dá všechno,
co jen budu chtít:

svůj vytahaný svetr
klukovské šeptnutí z duté vrby
tááákhle velký cit
(zahraje mi taky na kytaru bezstrunnou)

Prý mi dáš všechno,
co jen budu chtít
svůj úspěch
finance
tááákhle velký byt
(a můžeš taky modré z nebe
z kterého city se pohrnou?)

Hm ...! Co teď?
Kluka, nebo pána?
(Orel nebo panna)
Hodím si korunou -

a jsem šťastně vdaná!

PAVEL VYDRA

KAMENY

Existuje mnoho kamenů
a žije spousta lidí.
Kameny jsou různé,
lidi taky.
Říkají, že když člověk zemře,
promění se v kámen.
To by ale znamenalo,
že šlapeme po lidech ...
MICHAL BŘEŇ

KAPKA

Objevil se mrak
a zakryl slunce
strhla se vichřice.

Z mraku začaly padat kapky,
padaly a padaly.
Padaj dolů,
padaly z mraků.
Kapek desítky, stovky, tisíce,
padaj na města a vesnice.

Pole dostaly svou vládu,
lidé jsou rádi,
nemusej kropit zahradu.

Spadla kapka, spadla na okap,
nebyla na něm sama,
byly tam i jiné
a padaly další
nové společnosti.

Ustala vichřice,
odplul po modrém nebi mrak.
Objevilo se slunce,
hrálo více a více,
už je po kapce.

PAVEL ZEMAN

předjaří ostýchavě
v březnových poledních
za zimu supluje

studentské lásky
dozrály k polibkům
ukrývaným za paneláky

v takové třídě
málokdo chybí
počtům se na knoflících učí:
budu zítra vyvolaný
má mě ráda
nebudu zítra vyvolaný
nemá mě ráda ...

DANA BERANOVÁ

Básník před temným sálem stojí
a začne verše přednášet
chce povznést ducha nudných dní
naději, lásku přinášet.
On nevnímá, že někdo spí,
někdo že začal odcházet.

Je nyní mimo nízkost světa
mluví o růži, jež rozkvétá.
Lidé se ale chtějí smát
a ne jen tiše naslouchat.

... a básníkův hlas slábne, slábne
až úplně v sále zhasne.
Dívá se mlčky do těch tváří.
Co čte v nich? Snad je, že je září

a že je večer, pondělí.

Tohle je 20.století?
Na jinou kartu nesází
a jak básníci prokletí
bez aplausu odchází.

RENÁTA ŠŤASTNÁ

LETNÍ RÝMOVAČKA

Sekala jsem kosou
Chtěls' mě vidět bosou
Kopřivy mě pálily
Tobě oči zářily
Sekala jsem kosou
Sekala jsem srpem
I když nebyl srpen
Slunce prudce svítilo
Tobě se to líbilo
Sekala jsem srpem
Vzala bych si sekačku
Ale není za kačku
Tak u stolu sedíš
Smutně na mě hledíš
Vzala bych si sekačku

EVA KOTYZOVÁ

STŘÍPKY

Jsi střípky
a vím
že tě budu sbírat
spoustu let

Unavená
ve spěchu
dnem i nocí
stále
každý den
- s láskou
pomalu skládat
jedinečnou mozaiku

Až budeš

Jednoho dne
přede mnou
v celé kráse
zavírej pomalu
a s úctou
dveře mámy,
za tytéž
už se nikdy
nevrátíš

LUKÁŠ BABORÁK

SONET O NÁS

Jsem s tebou, na cestách jdoucích k duze
jen veď mě a napij se z mé lásky
jsem s tebou, však zbyteční je chůze
jít slepý a čekat na otázky.
Jsi se mnou, když zříkám se svých cílů
když padám, mám ruce v dlaních tvých
jsi se mnou, čímž dodáváš mi sílu
tvé bytí jest důvod můj, znát smích.
Jsme spolu, my bok po boku jdoucí
na časy věků, tys vždy má prvá
jsme spolu, štěstím nevidoucí
kež tato chvíle věčně trvá.
To láska dál nám cestu klesí
však běda ... jdeme na rozcestí.

PAVEL HERBRYCH

Táhnu se staletími
střídám tváře
doznávám změn
učím se
i promaňuji čas
mučím
i bývám mučen
nežádám
odpouštím
a prosím o odpuštění
za to
že jsem
že jsem člověk

KAMIL FOUSEK

MASKY

Každý člověk má nějakou masku,
ale neví o tom.
Dokud mě neuvidí.
Potom si ji nasadí.

Nějaká mě lituje,
nějaká se mi směje,
nějaká se na mě dívá ošklivě
a nějaká mě bere normálně.

Ale já je házím do jednoho pytle.
A podle nálady je vytahuju.

Když mám blbou náladu,
tak vyndám masku, která mě lituje a lituju
se.
Potom vyndám masku, která se mi směje a
směju se tomu.

Potom vyndám tu normální masku a jdu
ven.
Ale ten pytel mám pořád s sebou.

ČAJ pro chvíle pohody

č.46 , červenec 2010, ročník IX
Vydáno 15. května 2010 v Nové
Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku
1724, 509 01 Nová Paka
Grafická úprava titulní strany
Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina LISu

**TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU
ÚPRAVOU!**